

οὐκ ἔστι λόγος ὑβρεως, ὃς οὐκ ἐρέθη τότε
κατὰ τοῦ δυστυχήσαντος ἀνακτος Ἀνδρονίκου·

110 ἔρριπτον τὰ μιάσματα πρὸς τὴν ὑπὴνην τούτου·
ἐβρέχετο τὸ πρόσωπον ὑδασι ζεομένοις
πρὸς δὲ τοὺς βάλλοντας αὐτὸν ἀνηλεῶς τοὺς λίθους
„συντετριμμένον κάλαμον,” ἐβόα, „τί συνθλάτε;”
εἶτα πρὸς τὸν ἵππόδρομον κρεμάσαντες ὡς βόαν

115 ἔχοντα κάτω κεφαλὴν, αὐτοὺς δὲ πδάδας ἄνω,
τοῖς ξίφεσι κατέτεμνον ἄπαν αὐτοῦ σαρκίον.
φρικτῶν τῶν μυστηρίων δὲ ζητήσας κοινωνῆσαι
οὐχ εὔρεν εἰσακούοντα ἢ βοηθοῦντα τότε·
ὡμῶς οὖν τις ἐκ τῶν πρὸς ἀφεδρῶνα τούτου

120 τὴν σπάθην πῆξας ἀσεβῶς, καὶ μέχρι τῆς καρδίας
πολλάκις σείσας τὴν αὐτήν, φέρει τὸν μέρος τούτου.
εἶτα καταβιβάσαντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς φούρκης
καὶ σείραντες ἐκ τῶν ποδῶν, ὡς κύνα τεθνηκότα
ἔρριψαν τοῦτον ἐν στοᾷ μιᾶ τῶν ἵπποδρόμου,

125 εἰς ἣν ἐνῆν μιάσματα καὶ τεθνηκότες κύνες·
τὸν δυστυχῆ δ' ἐς ὑστερόν τινες οἴκτον διδόντες
τὸ τούτου σῶμα πρὸς ταφὴν Ἐφόρου μονυδρίῳ
κατέδηκαν ὡς συμπαθεῖς τῶν ἄλλων γεγυότες.
ὁ δὴλωθεῖς δ' Ἀνδρόνικος τοῖς παλαιτέροις χρόνοις

130 ἔτι τὰ σκήπτρα Κομνηνοῦ τοῦ Μανουὴλ κρατοῦντος,
μιᾶ πρὸς τὸν ἵππόδρομον τούτους ἀπερχομένους
ἔδειξεν οὗτος βασιλεῖ τοὺς κίονας τοὺς δύο
τοὺς ὄντας εἰς ἵππόδρομον, ἐν οἷς κατεκρεμάσθη,
εἰπὼν αὐτόν, ὡς βασιλεὺς μέσον αὐτῶν κίωνων

135 ἐκκρεμάσθεις ἀνηλεῶς μέλλει κακῶς τεθάναι.
πρὸς ὃν φησιν ὁ Μανουὴλ „ὃς τις αὐτὸς ὑπάρχει,
μὴ θέλων, μὴ βουλόμενος, ταιούτου μέρος φέρει.”

Ἦρξεν οὖν Ἰσαάκιος οὗτος ἐν τοῖς Ῥωμαίοις
ἰθύνας τὸ βασιλεῖον καλῶς ἐν χρόνοις δέκα

140 χρηστὸς ἀνὴρ ἀναφανείς καὶ ποθητὸς τοῖς πᾶσιν.
τί γέγονε μετέπειτα; παρ' ἀδελφοῦ γνησίου
κόρας ὀμμάτων ὁ ῥήθεις Ἰσαάκιος ἐσβέσθη 1).

Βλέψον καὶ μέρος
κάκιστον τάλαντος
Ἀνδρονίκου.

Ω δυστυχῆς Ἀν-
δρόνικε, σὺν θάνα-
τον προλέγεις.

Κατῆρξεν Ἰσαά-
κιος καλῶς ἐν Βυ-
ραντιδί.

1) Über seine Blendung und Einsperrung in ein Kloster. Nic. 592. 595. Κόρας ὀμμάτων, und nicht ὀφθαλμῶν, wie Bekker's Text hat, ist die Lesart der Handschrift.